

de adskillige konkrete eksempler på, at der sker en udvikling, og at der er en omrokering i gang. Jeg har også i tidligere debatter hørt ministeren sige, at arbejdet er i gang med at blive samlet op og blive beskrevet. Vi kommer til at se en samlet rapport sidst på året, og det vil jeg glæde mig til.

Der er en udvikling i gang, der er fokus på det her område, og med den begrundelse må jeg sige, at jeg ikke ser nogen grund til, at vi skal lave ny lovgivning på området. Men ja, det er et væsentligt område og et vigtigt tema at debattere.

Kl. 17:32

Formanden:

Hr. Morten Østergaard for en kort bemærkning.

Kl. 17:32

Morten Østergaard (RV):

Fru Vivi Kier var inde på, at en af de nye ting i forslaget her er fodlænkeafsoningen, og jeg bed mærke i, at fru Vivi Kier i sin indledning sagde, at det vigtigste altid er barnets tarv.

Jeg vil bare spørge: Lad os forestille os, at en enlig mor, som bor i en almennyttig bolig – hvorfra vi jo desværre ved, at der er blevet sat flere og flere ud i de senere år, fordi de ikke har kunnet betale deres husleje – har begået en eller en form for økonomisk kriminalitet, fordi det var trangt med økonomien, og er blevet idømt en straf, der ligger ud over 3 måneder. Vil det da være barnets tarv at kunne bevare kontakten til den enlige mor, fordi hun afsoner straffen for sin økonomiske kriminalitet med fodlænke i hjemmet, eller vil det være barnets tarv, at moderen afsoner i et fængsel?

Kl. 17:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:33

Vivi Kier (KF):

Allerførst vil jeg gerne sige, at det ligger mig meget på sinde, at vi hjælper de mennesker, som har svært ved at få økonomien til at hænge sammen. Hr. Morten Østergaard er jo også med i den satspuljeaftale, vi netop har indgået for at lave nogle redskaber, således at de forældre får økonomien til at hænge sammen og kan betale huslejen og dermed ikke bliver sat ud af deres lejligheder sammen med deres børn.

Men jeg synes, hr. Morten Østergaard kæder tingene helt vildt forkert sammen. For mig er det meget vigtigt, at vi har et retssystem, som ser på den forbrydelse, man har begået, og fastsætter straffen derefter. Fodlænke bliver brugt mere og mere, og kriterierne er blevet udvidet

og udvidet; det synes jeg er rigtig positivt og godt, og det skal man kigge på. Men der findes altså nogle strafferammer på nogle områder, hvor det er besluttet, at her skal man altså ind og sidde i fængsel. Så hjælper det altså ikke noget, at der pludselig sker positiv særbehandling, eller hvordan man vil se på det, i forhold til at man så kan afsone hjemme, så jeg kan ikke gå ind for forslaget, som det ligger her.

Kl. 17:34

Formanden:

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 17:34

Morten Østergaard (RV):

Måske fik jeg egentlig indirekte her til sidst det svar, jeg havde brug for. Der var meget snak om forskellige ting, men det, jeg bed mærke i, var, at fru Vivi Kier sagde, at det er barnets tarv der er det afgørende, og mit spørgsmål gik på, om man i almindelighed vil antage, at det for et barn af en enlig mor vil være barnets tarv, at moderen afsoner sin 4 måneder lange straf med fodlænke eller i et fængsel. Det er sådan set et helt relevant spørgsmål, for det er jo det, vi har taget stilling til.

Så har vi også lagt ind i forslaget, at det er klart, at hvis den enlige mor har begået drab eller noget andet alvorligt, er situationen en lidt anden, og at man derfor selvfølgelig må tage hensyn til og afveje, hvad det er for nogle ting, der er på spil her. Men det, vi gerne vil give mulighed for, er, at når man foretager den afvejning, skal man kunne sige, at her er det faktisk barnets tarv, at moderen afsoner med fodlænke, også selv om straffen er på mere end 3 måneder. Og jeg vil bare sige, at fru Vivi Kier i hvert fald ikke på forhånd kan afvise, at det vil være det.

Kl. 17:35

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 17:35

Vivi Kier (KF):

Jeg er bestemt meget optaget af barnets tarv og af, at nogle tager sig af børnene, og det har jeg meget tillid til. Men jeg har også tillid til vores retssystem, som sidder og vurderer, hvad det er for en straf, man skal have, hvad det er for en forbrydelse, hvilken kriminalitet man har begået, og vi er nødt til at skille de to ting ad.

Jeg ved, at der bliver taget hånd om de børn. Det vil vi altid kunne gøre bedre; vi vil altid kunne rette større fokus mod børnene. Der skal være voksne omkring børnene, og de skal kunne turde snakke med børnene om det her. Men jeg